

ærede Medlem indlade sig paa det store Spring — som han naturligvis i Virkeligheden ikke har Lust til at gjøre — at gaa over til at anerkjende de foreløbige Finantslove som grundlovsmæssige, tror jeg rigtig nok, at han maa lade hele Spørgsmaal ligge, hvad deres Indhold kan være. Noget Andet er naturligvis, at selv om en Lov maa være i Overensstemmelse med Grundlovens § 25 med Hensyn til Indholdet, vil der altid kunne reises Spørgsmaal om, hvorvidt Regjeringen har havt tilstrækkelig Grund til at give den det Indhold eller gaa saavidt, men dette er et Spørgsmaal, som ikke kan komme frem under Behandlingen her, hvor Spørgsmaalet maa afgjøres efter, om Loven er lovlig eller ikke. Om Regjeringen har havt tilstrækkelig Anledning til at give Loven det Indhold, er et Spørgsmaal, som ikke har hjemme her, men for Rigsretten. — Endelig gjorde det ærede Mindretal nogle Bemærkninger om den Rolle, som Vædringsforslagene til Finantsloven have spillet. Det staar i Forbindelse med det store Spørgsmaal, hvorvidt Vædringsforslagene til Finantsloven kunne siges at være en Bestanddel af Finantslovsforlaget. Dette er imidlertid Noget, jeg ikke har Anledning til at komme ind paa, af den simple Grund, at det ikke ligger for efter den Karakter, som Indstillingspunkterne havde. Noget Andet vilde det have været, hvis Mindretallet ikke havde stillet sig paa det Standpunkt at foreslaa, at hele Statsregnskabet skulde forfastes, men havde stillet forskellige Forslag om, at enkelte Poster ikke kunde passere eller kunde passere, og havde bygget det paa, at Beløbet var større end efter det oprindelige Finantslovsforlag, idet man havde bygget paa de Vædringsforslag, som vare komne frem. Saa havde Spørgsmaalet ligget for, skjøndt der endda havde kunnet være Spørgsmaal, om disse Overstridelser ikke alligevel maatte kunne forsvares efter Theorien om velbegrundede Overstridelser. Men saadan har det ærede Mindretal ikke gjort. Altsaa det Spørgsmaal ligger overhovedet ikke for. Hvad man iøvrigt egentlig har havt for Øie, er nok ikke det, at Regjeringen ved hine Budgetter har medtaget, hvad der er foreslaaet ved Vædringsforslagene, men det er det, at disse Vædringsforslag ikke en Gang have været bekendte. Hertil er ikke Andet at sige end, at naar Regjeringen kan medtage, hvad der staar i Vædringsforslagene, kan den naturligvis gjøre det uden Hensyn til, om Vædringsforslagene ere blevne mere eller mindre bekendte. Dette, at de ikke ere blevne bekendte, er jo en Konsekvens af hele den abnorme Tilstand, i hvilken vi ere komne ind,

idet Forholdet har været saaledes, at Rigsdagens Forhandlinger viste sig unyttige, saa at Regjeringen sluttede Forhandlingerne. Naar man var kommen videre frem og havde faaet en trykt Betænkning fra vedkommende Finantsudvalg, vare Vædringsforslagene ogsaa komne til at foreligge trykte. At dette ikke skete, kan jeg ikke se, at der kan tillægges nogen som helst Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der overhovedet ved de administrative Budgetter kunde tages Hensyn til dem eller ikke.

Th. Nielsen: Jeg skal følge den ærede Ordfører i ikke at komme vidtløftig ind paa Sagen. Han gif jo ikke ind paa de fleste af de Udtalelser, jeg fremkom med; jeg antager derfor, at han ikke har havt Videre at sige til disse Udtalelser, som jeg jo har fremsørt, fra flere forskellige Politikere. Han jagde kun, at de vare fremsatte under visse Forudsætninger. Nei, de ere fremsatte aldeles ubetingede. Det er Sagen. Spønnecks Udtalelse f. Ex. er jo aldeles ubetinget, saaledes som jeg har oplæst den, og det Samme gjælder de følgende saavel som Bestemmelsen i Forslaget til den reviderede Grundlov, som var fremsat af Ministeriet Bluhme-David. Det var aldeles ubetinget, og der maatte dog ogsaa den Gang have været Tanke om — og det var der utvivlsomt — at Thingene kunde blive indbyrdes uenige. Der var jo endogsaa fremsat Udvæbningsforslag om, at Fællesudvalget skulde have den afgjørende Stemme, naar der blev Uenighed mellem Thingene. Høiesteretsassessor Chr. Rimestad fremhævede udtrykkelig, at Folkethinget jo ikke behøvede at være bange for, at Landsthinget fik en mere konservativ Sammensætning; thi, siger han, Folkethinget beholder jo Bevillingsmyndigheden; vedtage Finantslove kan kun Rigsdagen gjøre efter Sprogbrugen; det hævder han udtrykkelig. Naar dernæst den ærede Ordfører kom til Professor Hold's Udtalelser og mente, at der maatte jeg have taget Noget fejl eller at jeg ikke havde læst langt nok, ja, saa er hans Stilling i saa Henseende mig vel bekendt. Og naar han endelig sagde, at Ministeriet var i Overensstemmelse med Hold og med den tidligere Praxis, idet det ikke havde givet sine Lovforslag nogen anden Overstrift end midlertidige Bevillingslove, og disse midlertidige Bevillingslove, tilsvøiede han, vare i Overensstemmelse med de tidligere, veed jeg virkelig ikke, hvilke „tidligere“ Love den ærede Ordfører sigter til. De ere dog virkelig ikke i Overensstemmelse med dem, der sædvanmæssig have været vedtagne af